

Anem bastant atabalats. Els dies van passant, i també les setmanes i els mesos. És possible que en el fons de tant en tant sentim una necessitat, certa melangia, de pregar més. "Fa dies que no prego. No pot ser".

Però el ritme dels horaris, les responsabilitats de la feina, dels estudis, també el cansament a causa dels canvis de temps.... fa que anem deixant l'oració per quan les circumstàncies ens siguin més favorables; o per quan ja ens comencem a trencar per dintre.

La pregària es una expressió de relació entre nosaltres i el Senyor i d'Ell amb nosaltres. Possiblement: és la fonamental, és la **Relació**.

Hi ha una forma de pregària per gent activa que no disposa dels ritmes assenyalats per un ordre de vida. Pregària per professionals carregats de feina i de conflictes, per estudiants que han de presentar uns treballs en unes dates ja fixades, pels que viuen pendents del que pot passar o dels que passa, i ara aquí, ara allà, amunt, avall....per tantes dones que comparteixen la responsabilitat professional i laboral amb les feines de la casa, els fills... els avis....

En el marc de la relació. Es tracte de fer una molt breu parada, on estiguis, a l'hora que sigui, i de fer un acte de fe en la presència de Déu dintre teu. A continuació et fas aquesta pregunta: **estic on tu vols?** I..... uns instants de silenci.

La resposta generalment serà: *"si, vull que ara estiguis a casa, a la universitat, al metro, prenent un cafè, treballant...."* Pensa, doncs, què més vols! Ara i aquí estàs on Déu vol.

Hi ha com una llavor de goig en aquesta realitat. Una menuda, molt menuda pasqua. Cal sentir-la a dintre sense escarafalls ni masses al·leluies sorollosos. *"Estic on Tu vols... doncs, què més puc voler jo en aquests moments de la meva vida. Això és Vida"*.

I si sents que estàs on Ell no vol... quina sort d'adonar-te'n. Ja saps el que et toca. Un canvi de direcció ... i tornem-hi.

Jesús Renau sj.
